

Adventsbrief 2009

Mensen leven in drie tijden tegelijk: het verleden, het heden en de toekomst. Altijd dragen we ons verleden mee: de herinnering aan onze familie en onze opvoeding, aangename of pijnlijke ervaringen met vrienden, succes of tegenslag in het werk. Het verleden is nooit veraf. Toch staan we met twee voeten in het heden. We leven vandaag: onze dagelijkse taak, onze zorg voor elkaar en voor de gemeenschap, onze vreugde en ons verdriet om duizend kleine dingen. Wat we vandaag kunnen doen, moeten we niet tot morgen uitstellen. Tegelijk leven we in de toekomst. We kijken uit naar wat nog komen moet. We verlangen naar een wereld met meer vrede en rechtvaardigheid. We hopen op geluk voor onszelf en wie ons dierbaar zijn. Verlangen maakt dat ons leven niet doorzakt, dat het gespannen blijft, zoals een brug tussen twee oevers. Verlangen is zoals vleugels voor een vogel: kracht om te vliegen, om grote bewegingen te maken, om hoger en verder te komen.

Advent is tijd van verlangen, van uitzien naar de toekomst. Wat verlang jij? Waar kijk jij naar uit? Wat verlang je voor jezelf? Wat verlang je voor je gezin? Wat verlang je voor je werk? Wat verlang je voor de kerk, voor je parochie? Wat verlang je voor deze wereld? Misschien heb je opgegeven te verlangen, omdat je teveel ontgoochelingen hebt opgelopen, omdat je te zwaar bent aangepakt door het leven of door mensen uit je omgeving. Misschien verlang je niet meer omdat je teveel beloften hoorde, die nooit werden ingelost. Misschien durf je niet verlangen omdat de crisis te zwaar op je afkomt. Dat is het werk van goede profeten: mensen weer doen verlangen, mensen weer doen uitzien naar een betere tijd, mensen weer vleugels van vertrouwen geven. Daarom wordt tijdens de advent zoveel gelezen uit profeten zoals Jesaja: zij doen ons weer verlangen en verwachten.

Christenen koesteren een diep verlangen: dat Christus mag komen, dat zijn licht mag stralen, dat zijn Rijk mag komen. Zeker, Christus is reeds gekomen. Hij heeft voor ons geleefd en is voor ons gestorven. Door zijn Verrijzenis heeft hij de macht van de dood overwonnen. En toch verlangen wij nog naar Christus: omdat zijn werk nog niet voltooid is, zijn zending nog niet volbracht. Christus moet nog groeien in deze wereld. Zijn boodschap moet nog handen en voeten krijgen in onze samenleving. Zijn hart moet nog gaan kloppen in onze kerkgemeenschap. Zijn stem moet nog gaan klinken in onze oren, in ons geweten. Zijn blik moet nog gaan stralen in onze ogen, in onze kijk op het leven en op de mensen. Zijn voeten moeten ons nog in beweging brengen, naar elkaar toe. Jawel, christenen koesteren een diep verlangen naar de komst van Christus. De advent is de aangewezen tijd om dat verlangen te voeden, aan de bronnen van de bijbel en van de liturgie. Ons verlangen afstemmen op Gods verlangen. Zoals Johannes de Doper, die uitzag naar de komst van de Messias en mensen opriep tot bekering. Zoals Maria, die het kind in haar schoot koesterde en uitzag naar zijn geboorte.

Ik wens u een mooie adventstijd. Geen tijd van het jaar is beter geschikt om af en toe een kleine kaars te ontsteken: een waakvlam van hoop en verlangen in donkere dagen. Op Kerstmis krijgt dat vlammetje een naam: Jezus Christus, Emmanuel, God-met-ons.

+ Johan Bonny
Bisschop van Antwerpen